

[Bjerre.]

nemmelser, at befolkningen slet ikke forstår den alvor, der eventuelt ligger bagved, og derfor mener jeg, det måtte være på sin plads at få dette frem. Såvidt jeg ved, skal der være forekommet et tilfælde af hundegalskab i Segeberg i Holsten, men det ligger jo langt nede på den anden side af Kielerkanalen, og derfor synes folk, det er mærkværdigt, at der træffes så drastiske foranstaltninger som, at hundene enten skal være bundet eller have mundkurv på i de tre sønderjyske amter, når man ellers ikke f. eks. i hele Sydslesvig og andre steder i Tyskland på nogen som helst måde har reageret. En mand nede ved grænsen undrer sig meget over, at hans hund skal være bundet og ikke må bruges hverken til det ene eller det andet, ej heller til jagt, når den tid kommer, medens hundene syd for grænsen må gå frit omkring, uden at man foretager sig noget.

Det er altid meget ubehageligt at skulle håndhæve bestemmelser, som befolkningen ikke forstår. Det er meget let for de udøvende myndigheder at håndhæve bestemmelser, når befolkningen umiddelbart forstår, at der er noget, man skal passe på, men når folk ikke forstår det, bliver det let meget ubehageligt for de myndigheder, der skal håndhæve bestemmelserne. Og nu er det landbrugsministeriet, der har bestemt dette, men det varer vel ikke længe, før folk siger, at det er noget, politiet har fundet på for at chikanere dem, og så bliver det et ubehageligt job for myndighederne; folk føler, at der bliver gjort dem uret. Jeg har tillige spurgt, om der var mulighed for en lempelse i forbudet. F. eks. vil det, som jeg allerede har nævnt, være komplet umuligt at udøve jagt i disse amter, hvis der ikke sker en eller anden lempelse.

Landbrugsministeren (H. Hauch): Jeg vil gerne indlede med den ganske korte bemærkning, at det naturligvis er slemt, når befolkningen ikke forstår, at der skal træffes foranstaltninger, og den forståelse må vi jo søge at bibringe folk; men det ville naturligvis være endnu meget værre, dersom det skulle være sådan, at politiet i Sønderjylland ikke forstod det. Jeg tvivler ikke om, at det ærede medlem forstår det og vil medvirke til, at hans udmærkede kolleger i Sønderjylland kommer til at forstå, at dette faktisk er en ret alvorlig sag.

Ifølge officiel rapport fra Vesttyskland til de danske veterinærmyndigheder er der

i tiden fra 1. december 1950 til 15. januar 1951 forekommet 29 tilfælde af hundegalskab i Vesttyskland, deraf de 22 i Lauenburg. Rapporterne indeholder tillige oplysninger om en række tilfælde, hvor der er mistanke om hundegalskab, men hvor lidelsen ikke er endeligt konstateret. Hundegalskaben er trængt frem fra Østtyskland, hvor den ifølge oplysninger, der gennem den danske militærmission er tilgået veterinærmyndighederne, er stærkt udbredt. Udbredelsen af sygdommen i Vesttyskland står i forbindelse med den forøgelse af vildtbestanden, som på grund af våbenforbudet har fundet sted i Vesttyskland. Det gør man gældende dernedefra, og vi er tilbøjelige til at tro, at der er noget rigtigt heri. Det er en kendsgerning, at det i lande med en stor vildtbestand er meget vanskeligt at udrydde hundegalskaben, idet vildtet udgør et reservoir, hvorfra der sker en permanent smittespredning til husdyr og mennesker. Sygdommens lange inkubationsstadium, undertiden op til et halvt år, gør det vanskeligt at overse, hvor udbredt hundegalskaben er i Vesttyskland. Afstanden fra zonegrænsen til den danske grænse er i luftlinie kun ca. 150 km, og en rabiessyg hund eller ræv kan særdeles godt løbe op mod 100 km pr. dag. Da det drejer sig om en for mennesker og dyr så frygtelig sygdom, må vi gøre alt, hvad der kan gøres, for at forhindre indførelsen af denne sygdom i Sønderjylland og måske videre udbredelse derfra.

Da sygdommen bl. a. spredes af ræve og grævlinge, har landbrugsministeriet anmodet jagtrådet om at foranledige, at jagen på disse dyr intensiveres i de sønderjyske amter, og i denne anledning har landbrugsministeriet meddelt tilladelse til, at gravjagthunde, der anvendes af de af jagtrådet antagne gravjægere, kan færdes uden mundkurv, idet de jo ellers ikke er brugelige; sålænge gravjagten står på, må de selvfølgelig have mundkurven af, det er ligetil. Jeg har også ladet mig fortælle, at de mere voksne og glubske køtere syd for grænsen er begyndt at gøre invasion nord for grænsen og skambide de mundkurvbehængte hunde. Det er selvfølgelig altsammen meget ubehageligt og ikke alene komisk, hvad det naturligvis også er.

Jeg forstår godt, at befolkningen føler sig generet af de fastsatte bestemmelser, men bestemmelserne er truffet for at beskytte befolkningen, ganske på samme måde som når der på andre områder, f. eks. ved bekæmpelse af mund- og klove-